

ROZSUDEK SOUDU (třetího senátu)

16. listopadu 2006 *

Ve věci T-120/04,

Peróxidos Orgánicos, SA, se sídlem v San Cugat del Vallés (Španělsko), zastoupená
A. Creusem Carrerasem a B. Uriartem Valienteem, advokáty,

žalobkyně,

proti

Komisi Evropských společenství, zastoupené A. Bouquetem a F. Castillou de la
Torrem, jako zmocněnci,

žalované,

jejímž předmětem je návrh na zrušení rozhodnutí Komise 2005/349/ES ze dne 10. prosince 2003, v řízení podle článku 81 ES a článku 53 Dohody o EHP (Věc COMP/E-2/37.857 – Organické peroxidy) (Úř. věst. 2005, L 110, s. 44),

* Jednací jazyk: angličtina.

SOD PRVNÍHO STUPNĚ
EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ (třetí senát),

ve složení M. Jaeger, předseda, J. Azizi a E. Cremona, soudci,
vedoucí soudní kanceláře: K. Pocheć, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 24. listopadu 2005,

vydává tento

Rozsudek

Právní rámec

- 1 Článek 1 nařízení Rady (EHS) č. 2988/74 ze dne 26. listopadu 1974 o promlčení v záležitostech stíhání a výkonu práva v oblasti dopravy a hospodářské soutěže v Evropském hospodářském společenství (Úř. věst. L 319, s. 1; Zvl. vyd. 07/01, s. 61, dále jen „nařízení o promlčení“), nazvaný „Promlčení v záležitostech stíhání“, stanoví:

„1. Pro pravomoc Komise k ukládání pokut nebo sankcí za porušení právních předpisů v oblasti dopravy nebo hospodářské soutěže v Evropském hospodářském společenství platí tyto promlčecí doby:

[...]

- b) pět let v případě jiného porušování [protiprávního jednání] [než je protiprávní jednání porušující předpisy týkající se žádostí nebo oznámení podniků nebo sdružení podniků, žádostí o informace nebo provádění šetření].

2. Promlčecí doba běží ode dne porušení právních předpisů. V případě trvalého nebo pokračujícího porušování [trvajících nebo pokračujících protiprávního jednání] běží ode dne, kdy došlo k jeho ukončení.“

- 2 Článek 2 uvedeného nařízení, nazvaný „Přerušování promlčecí doby v záležitostech stíhání“, stanoví:

„1. Promlčecí doba v záležitostech stíhání se přerušuje jakýmkoli aktem, který učiní Komise [...] který směřuje k vyšetřování nebo stíhání porušení [protiprávního jednání]. Přerušování promlčecí doby nabývá účinnosti dnem, kdy je akt oznámen alespoň jednomu podniku nebo sdružení podniků, které se na protiprávním jednání podílely.

Akty, které přerušují běh promlčecí doby, jsou zejména:

- a) písemné žádosti, jimiž žádá Komise [...] o informace [...];

[...]

2. Přerušení platí pro všechny podniky nebo sdružení podniků, které se na protiprávním jednání podílely.

3. Přerušením promlčení začíná běžet nová promlčecí doba [...].“

Skutečnosti předcházející sporu

3. Rozhodnutí Komise 2005/349/ES ze dne 10. prosince 2003, v řízení podle článku 81 ES a článku 53 Dohody o EHP (Věc COMP/E-2/37.857 – Organické peroxidy) (Úř. věst. L 110, s. 44) (dále jen „napadené rozhodnutí“) se týká kartelové dohody uzavřené a provedené na evropském trhu s organickými peroxidy, které jsou chemickými výrobky využívanými ve výrobním odvětví plastů a gum, zejména skupinou AKZO (dále jen „AKZO“), jakož i společnostmi Atofina SA, nástupkyní společnosti Atochem (dále jen „Atochem/Atofina“), a Peroxid Chemie GmbH & Co. KG, společností kontrolovanou Laporte plc, nyní Degussa UK Holdings Ltd. Tato kartelová dohoda byla provedena ve Španělsku ve formě podopatření, kterého se účastnila žalobkyně a přímo či nepřímo výše uvedené společnosti.

4. Kartelová dohoda vznikla v roce 1971 uzavřením písemné dohody, pozměněné v roce 1975, mezi AKZO, Luperox GmbH, ze které se později stala Atochem/Atofina, a Peroxid Chemie (dále jen „hlavní dohoda“). Tuto dohodu tvořilo několik podopatření týkajících se různých chemických výrobků, jako jsou vysoké polymery, polyesterové termosetové pryskyřice a činidla křížové vazby. Kartelová dohoda se rovněž dělila na regionální podopatření, včetně podopatření týkajícího se Španělska (dále jen „španělské podopatření“), která se řídila základními pravidly hlavní dohody. Účelem kartelové dohody bylo zejména zachovat tržní podíly zúčastněných podniků

a koordinovat zvyšování cen těmito podniky. Za účelem dosažení tohoto cíle byla poradenská společnost se sídlem ve Švýcarsku – původně Fides Trust AG, poté AC Treuhand AG – pověřena mimo jiné shromažďováním a zpracováváním podrobných údajů o prodejích zúčastněných podniků, jakož i sdělováním takto zpracovaných údajů těmto podnikům. Konala se pravidelná setkání za účelem zajištění řádného fungování hlavní dohody a jejích podopatření.

- 5 Žalobkyně, španělská společnost působící v chemickém výrobním odvětví a společně kontrolovaná společnostmi FMC Foret SA (dále jen „Foret“) a Degussa UK, se účastnila pouze španělského podopatření. Podle napadeného rozhodnutí tato účast trvala od 31. prosince 1975 do 31. prosince 1999 [body 2 a 210 až 219 odůvodnění a čl. 1 písm. e) napadeného rozhodnutí].

- 6 Komise zahájila vyšetřování kartelové dohody po setkání se zástupci AKZO dne 7. dubna 2000, kteří ji informovali o protiprávním jednání porušujícím pravidla Společenství v oblasti hospodářské soutěže, aby tato společnost mohla využít ochrany před pokutami na základě sdělení o neuložení nebo snížení pokut v případech kartelů (Úř. věst. C 207, s. 4; dále jen „sdělení o shovívavosti“). Následně se rovněž Atochem/Atofina rozhodla spolupracovat s Komisí a poskytla jí doplňující informace (body 56 a 57 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

- 7 Ve dnech 31. ledna a 20. března 2002 Komise zaslala žádosti o informace na základě článku 11 nařízení Rady č. 17 ze dne 6. února 1962, prvního nařízení, kterým se provádějí články [81] a [82] Smlouvy (Úř. věst. 13, s. 204), hlavním účastníkům protiprávního jednání, tedy Laporte, AKZO a Atochem/Atofina (body 61 a 64 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Žalobkyni však tuto žádost zaslala až dne 29. listopadu 2002 (bod 72 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

- 8 Dne 27. března 2003 Komise zahájila formální přezkumné řízení a přijala oznámení námitek, které následně zaslala žalobkyni. Žalobkyně zaslala své připomínky k oznámení námitek dne 17. června 2003 a zúčastnila se slyšení, které se konalo dne 26. června 2003. Komise nakonec dne 10. prosince 2003 přijala napadené rozhodnutí, které bylo oznámeno žalobkyni dne 13. ledna 2004 a které žalobkyni ukládá pokutu ve výši 0,5 milionu eur [čl. 2 písm. f) napadeného rozhodnutí].

Řízení a návrhová žádání účastnic řízení

- 9 Návrhem došlým kanceláři Soudu dne 22. března 2004 žalobkyně podala projednávanou žalobu.
- 10 V dopise, který došel kanceláři Soudu dne 13. září 2004, žalobkyně prohlásila, že se vzdává svého práva předložit repliku, a navrhla Soudu provedení určitých organizačních procesních a důkazních opatření. Žalovaná podala své vyjádření k tomuto dopisu dne 26. října 2004.
- 11 Soud (třetí senát) se na základě zprávy soudce zpravodaje rozhodl zahájit ústní část řízení. Řeči účastníků řízení a jejich odpovědi na ústní otázky Soudu byly vyslechnuty na jednání dne 24. listopadu 2005.

12 Žalobkyně navrhuje, aby Soud:

- zrušil články 1, 2 a 4 napadeného rozhodnutí v rozsahu, v němž se dotýkají žalobkyně;

- podpůrně, zrušil pokutu, která byla žalobkyni uložena;

- uložil žalované náhradu nákladů řízení.

13 Žalovaná navrhuje, aby Soud:

- odmítl žalobu jako nepřipustnou v rozsahu, v němž se týká článků 1 a 4 napadeného rozhodnutí;

- podpůrně, zamítl žalobu;

- uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

1. *K přípustnosti návrhů na zrušení článků 1 a 4 napadeného rozhodnutí*

Argumenty účastnic řízení

- 14 Žalovaná vznáší námitku nepřipustnosti návrhů na zrušení článků 1 a 4 napadeného rozhodnutí. Tvrdí, že jelikož se jediný žalobní důvod uplatněný žalobkyní týká promlčení, a nikoliv konstatování protiprávního jednání, argumenty rozvinuté v tomto kontextu jsou neúčinné a návrhy na zrušení článků 1 a 4 napadeného rozhodnutí jsou nepřipustné. I za předpokladu, že by pravomoc uložit žalobkyni pokutu z důvodu protiprávního jednání, které jí je vytýkáno v napadeném rozhodnutí, byla promlčena, se Komise totiž domnívá, že mohla konstatovat toto protiprávní jednání, jehož existenci jako takovou žalobkyně, zdá se, nezpochybňuje, nanejvýše dobu jeho trvání, a v této souvislosti jí zaslat rozhodnutí. Jelikož tedy žalobkyně usiluje o zrušení článku 1 v rozsahu, v němž tento článek konstatuje, že se žalobkyně dopustila protiprávního jednání, jakož i článku 4, který pouze uvádí osoby, kterým je napadené rozhodnutí určeno, nejsou tyto návrhy přípustné.
- 15 Žalobkyně zpochybňuje, že by návrhy na zrušení byly nepřipustné, a odkazuje na rozsudek Soudu ze dne 6. října 2005, Sumitomo Chemical a Sumika Fine Chemicals v. Komise (T-22/02 a T-23/02, Sb. rozh. s. II-4065).

Závěry Soudu

- 16 Soud nejprve konstatuje, že námitka nepřípustnosti vznesená žalovanou nemůže na rozdíl od toho, co žalovaná uplatňuje, zpochybnit přípustnost návrhů na zrušení článků 1 a 4 napadeného rozhodnutí. Žalovaná v zásadě pouze uplatňuje, že žalobní důvody a argumenty dovolávané žalobkyní na podporu jejího tvrzení o promlčení pravomoci Komise stíhat protiprávní jednání nemohou odůvodnit zrušení uvedených článků, jelikož ve skutečnosti nesměřují proti konstatování protiprávního jednání, tak jak je obsaženo v napadeném rozhodnutí. Tato otázka se přitom jednak netýká přípustnosti, ale spíše opodstatněnosti těchto žalobních důvodů a argumentů, a jednak žalovaná nezpochybňuje právní zájem žalobkyně na podání žaloby proti konstatování protiprávního jednání jako takovému.
- 17 Mimoto i za předpokladu, že by se jednalo o otázku přípustnosti, z písemnosti žalované popsanych v bodě 14 výše přinejmenším nepřímou vyplývá, že podle žalované nespadá pouhé konstatování existence protiprávního jednání v napadeném rozhodnutí pod pojem „sankce“ ve smyslu článku 1 nařízení o promlčení a že i v případě promlčení měla v této souvislosti právo zaslat příslušné rozhodnutí žalobkyni.
- 18 V tomto ohledu je třeba připomenout, že Soud rozhodl, že rozhodnutí, kterým se konstatuje, že došlo k protiprávnímu jednání, nepředstavuje sankci ve smyslu čl. 1 odst. 1 nařízení o promlčení, a promlčení upravené tímto ustanovením se na něj tedy nevztahuje. V důsledku toho promlčení pravomoci Komise uložit pokuty nemůže mít dopad na její implicitní pravomoc konstatovat, že došlo k protiprávnímu jednání (rozsudek Sumitomo Chemical a Sumika Fine Chemicals v. Komise, bod 15 výše, body 61 a 62). Nicméně výkon implicitní pravomoci přijmout rozhodnutí, v němž Komise po uplynutí promlčecí lhůty konstatuje, že došlo k protiprávnímu jednání, podléhá podmínce, že Komise prokáže, že má oprávněný zájem učinit takové

konstatování, ve smyslu rozsudku Soudního dvora ze dne 2. března 1983, GVL v. Komise (7/82, Recueil, s. 483, bod 24) (viz v tomto smyslu rozsudek Sumitomo Chemical a Sumika Fine Chemicals v. Komise, bod 15 výše, body 130 až 132).

- 19 S ohledem na vše výše uvedené nemůže námitka nepřipustnosti vznesená žalovanou obstát.
- 20 Jednak totiž i kdyby podmínky promlčení byly v projednávaném případě splněny, z uvedené judikatury vyplývá, že aby Komise mohla oprávněně konstatovat, že se žalobkyně dopustila protiprávního jednání, musela by prokázat existenci svého oprávněného zájmu. V rozporu s názorem žalované by tedy v takovém případě Soudu příslušelo, aby odpověděl na návrhy žalobkyně na zrušení za účelem ověření, zda Komise tento zájem v napadeném rozhodnutí skutečně doložila.
- 21 Dále, jak připouští samotná žalovaná, stanovení doby trvání protiprávního jednání představuje jak podstatný a neoddělitelný aspekt konstatování, že došlo k protiprávnímu jednání, tak jednu z podmínek upravujících promlčení stíhání pokračujícího protiprávního jednání. Na rozdíl od toho, co jak se zdá uplatňuje žalovaná, nejsou v důsledku toho návrhy žalobkyně na zrušení článků 1 a 4 napadeného rozhodnutí oddělitelné od jejího žalobního důvodu vycházejícího z nesprávného použití pravidel promlčení Komisí. Dodržení těchto pravidel Komisí totiž znamená, že správně stanoví dobu, po kterou se žalobkyně účastnila protiprávního jednání.
- 22 Z výše uvedeného vyplývá, že námitka nepřipustnosti vznesená Komisí musí být zamítnuta.

2. K žalobnímu důvodu vycházejícímu z nesprávného použití pravidel promlčení Komisí

Argumenty účastnic řízení

Úvodní poznámky

- 23 Žalobkyně na podporu své žaloby uplatňuje žalobní důvod směřující ke zrušení, který vychází z tvrzení, že jí Komise neprávem uložila pokutu, byť došlo k promlčení řízení na základě nařízení o promlčení v důsledku uplynutí více než pěti let mezi její údajně poslední účastí na španělském podopatření a prvními kroky Komise v rámci šetření. V tomto ohledu žalobkyně tvrdí, že Komise neprávem odmítla její argument vycházející z promlčení s odůvodněním, že jednak žalobkyně věděla o hlavní dohodě, a jednak že nebylo jasné, v jakém konkrétním okamžiku žalobkyně definitivně ukončila svou účast na španělském podopatření.

K tvrzení, že žalobkyně věděla o hlavní dohodě

- 24 Žalobkyně v zásadě uplatňuje, že pro účely posouzení promlčení nelze vůči ní uplatňovat existenci hlavní dohody, neboť se této dohody neúčastnila a ani o ní nevěděla.

- 25 Na podporu svého argumentu žalobkyně zaprvé tvrdí, že napadené rozhodnutí jednak rozlišuje mezi hlavní dohodou a regionálními podopatřeními, a jednak

objasňuje zvláštnosti španělského podopatření, které zůstalo oddělené od hlavní dohody od vzniku až do samotného ukončení kartelové dohody, aniž by bylo, jako ostatní podopatření, začleněno do hlavní dohody (body 47, 80, *in fine*, 86, 92, 203, 209 až 267 a 268 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

- 26 Zadruhé uvádí, že Komise jasně neuplatnila, pokud tak neučinila nepřímo prostřednictvím chybného výkladu španělského podopatření, ani právně dostačujícím způsobem neprokázala, že žalobkyně věděla o hlavní dohodě. V tomto ohledu žalobkyně tvrdí, že odůvodnění uvedené v bodech 217, 236 a 250 napadeného rozhodnutí je nejasné a rozporuplné. Žalobkyně z toho dovozuje, že Komise dospěla k závěru, že žalobkyně věděla o existenci kartelové dohody evropského rozsahu pouze na základě kontaktů se zaměstnanci společností účastnících se hlavní dohody a z důvodu případné existence celoevropských smluv uzavřených účastníky hlavní dohody s největšími zákazníky.
- 27 Žalobkyně se zatřetí domnívá, že skutečnost, že podle bodu 252 odůvodnění napadeného rozhodnutí „ostatní účastníci podopatření pro Španělsko [AKZO, Atochem/Atofina a Peroxid Chemie] vyvolali dojem, že žalobkyně skutečně věděla o hlavní dohodě“ a že „byla dokonale informována, jelikož členové jejího představenstva o hlavní dohodě věděli“, není relevantním důkazem, a to tím spíše, když dotčené společnosti požádaly o ochranu na základě sdělení o shovívavosti. Dodává, že skutečnost, že o hlavní dohodě věděli členové jejího představenstva, v němž jsou zastoupeny dvě společnosti, které ji společně kontrolují – Foret a Laporte, nyní Degussa UK – neprokazuje, že tyto členové jí poskytli informace o evropské kartelové dohodě. Žádná z těchto dvou společností neučinila v tomto smyslu prohlášení. Žalobkyně v podstatě dochází k závěru, že taková vědomost jí v žádném případě nemůže být přičítána.

- 28 Nakonec žalobkyně podotýká, že pokud by se Komise skutečně domnívala, že byla jedinou výkonnou paží společnosti Peroxid Chemie ve Španělsku, neměla by jí být uložena oddělená pokuta, ale pouze pokuta, která je společná pro ni a posledně uvedenou společnost. Pokud naopak žalobkyně jednala samostatně (bod 267 odůvodnění napadeného rozhodnutí), Komise podle ní neměla žádný důvod domnívat se, že věděla nebo měla vědět o hlavní dohodě.
- 29 Žalobkyně z výše uvedeného dovozuje, že v projednávaném případě Komise nevyhověla důkazním požadavkům, jak jsou stanoveny zejména v „rozsudku Kartón“. Komise totiž neprokázala, že žalobkyně „věděla nebo měla vědět“ ve smyslu této judikatury (viz bod 320 odůvodnění a poznámka pod čarou č. 231 napadeného rozhodnutí, odkazující na rozsudky Soudu ze dne 14. května 1998, Buchmann v. Komise, T-295/94, Recueil, s. II-813, bod 121; Gruber + Weber v. Komise, T-310/94, Recueil, s. II-1043, bod 140, a ze dne 20. března 2002, HFB a další v. Komise, T-9/99, Recueil, s. II-1487, bod 231).
- 30 Žalovaná v podstatě uplatňuje, že žalobkyně, jako hlavní subjekt na španělském trhu účastníci se centrálního mechanismu výměny údajů prostřednictvím švýcarské poradenské společnosti a kontrolovaný mateřskými společnostmi, které se účastnily evropské kartelové dohody, věděla nebo měla vědět o hlavní dohodě. Krom toho podle ostatních účastníků hlavní dohody bylo španělské podopatření součástí této dohody a žalobkyně přispěla k uskutečnění společných cílů sledovaných všemi účastníky hlavní dohody tím, že se účastnila uvedeného podopatření a provádění celoevropských smluv s velkými zákazníky.

K ukončení účasti žalobkyně na španělském podopatření

- 31 Žalobkyně tvrdí, že konstatování Komise, podle kterého její účast na španělském podopatření skončila až v roce 1999 – kdy byla ukončena hlavní dohoda – je

nesprávné. Domnívá se, že již ve svých připomínkách k oznámení námitek právně dostačujícím způsobem prokázala, že se setkání týkající se španělského podopatření neúčastnila od 14. ledna 1997, kdy se konalo poslední setkání, na kterém byla zjištěna účast pana K., který ji zastupoval pro účely uvedeného podopatření. Od 14. února 1997 posledně uvedený již nebyl u žalobkyně zaměstnán. Skutkové poznatky shromážděné Komisí, pokud jde o španělské podopatření ostatně ve skutečnosti neodkazují na jakékoliv setkání konané po lednu 1997, kterého by se žalobkyně mohla účastnit.

- 32 Jedinými důkazy týkajícími se ukončení protiprávního jednání ve Španělsku jsou zejména prohlášení AKZO, která jsou spíše obecná a neurčitá (body 211, 213, 216 až 219 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Podle žalobkyně se Komise nesprávně domnívala, přestože neexistovaly důkazy podporující její tvrzení, že účast žalobkyně nebyla ukončena v roce 1997.
- 33 Zaprvé žalobkyně tvrdí, že Komise neprávem vyvodila z tvrzení AKZO a Atochem/Atofina, podle kterých španělské podopatření trvalo až do roku 1999, že by bylo nelogické se domnívat, že tyto dva subjekty působící na španělském trhu by pokračovaly v tomto podopatření, pokud by žalobkyně, která měla významný podíl na španělském trhu, od tohoto podopatření odstoupila již na začátku roku 1997. Stejně tak je nesprávný závěr Komise, podle něhož se zdá být málo pravděpodobné, že by AKZO a Atochem/Atofina prováděly výpočet rozdílů mezi teoretickými a skutečnými tržními podíly až do třetího čtvrtletí roku 1999, pokud by žalobkyně odstoupila od podopatření dříve (bod 258 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Podle žalobkyně existence španělského podopatření po roce 1997 nemůže být vysvětlena pouze její pokračující účastí. Naopak její odstoupení od tohoto podopatření může jen vnést větší soudržnost do diskuzí o španělském trhu a diskuzí evropského rozsahu se stejnými účastníky. Krom toho její jediná kontaktní osoba pro účely podopatření, tedy pan K., ukončila své zaměstnání v únoru 1997,

což vysvětluje, že ostatní účastníci španělského podopatření nebyli informováni o jejím odstoupení. Nakonec, neexistuje žádný důkaz, podle kterého by AKZO informovala žalobkyni o svém úmyslu ukončit buď hlavní dohodu, anebo španělské podopatření, ačkoliv AKZO tak učinila ve vztahu k ostatním účastníkům.

- 34 Zadruhé, Komise nesprávně dospěla k závěru, že pokračující účast žalobkyně je potvrzena tabulkou týkající se španělského trhu, kterou poskytla AKZO a která srovnává její skutečné prodeje s kvótami, které žalobkyni byly přiděleny pro rok 1997 a uvádí její ceny, objemy prodejů a její zákazníky až do roku 1999 (bod 259 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Žalobkyně ve svých vyjádřeních a během jednání odporovala, „že tyto údaje poskytla [ona sama] před tím, než je poskytla [AKZO, která požádala o výhodu na základě sdělení o] shovívavosti“, a tvrdí, že „neexistovala žádná reakce nebo jiné prohlášení, které by se [jí] mohlo týkat“ a že „Komise tedy měla dovést, že tyto údaje musely pocházet odjinud a že nejlépe je mohla poskytnout žalobkyně“. Krom toho žalobkyně poskytla alternativní vysvětlení, která Komise nevyvrátila, pokud jde o zjištění, podle kterých Peroxid Chemie měla připustit, že na žalobkyni vyvíjela nátlak, aby jí zabránila ve vývozu ze Španělska (bod 236 odůvodnění napadeného rozhodnutí), jakož i zjištění, podle kterých Peroxid Chemie obdržela údaje o prodejkách týkající se žalobkyně, sdělila tyto údaje společnosti AC Treuhand a zaslala žalobkyni tabulky s údaji o prodejkách na španělském trhu zpracované společností AC Treuhand (bod 237 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Mimoto informace obsažené v uvedených tabulkách nemohly být považovány za „adekvátní právní důkaz“ o pokračující účasti žalobkyně na španělském podopatření vzhledem ke skutečnosti, že bylo snadné vypočítat kvótu žalobkyně prostřednictvím jednoduchého sečtení s následným odečtením po zohlednění podílů ostatních účastníků, tedy AKZO a Atochem/Atofina.

- 35 Zatřetí, zjištění Komise, podle kterého „se účinky údajného posledního setkání ze dne 14. ledna 1997 v každém případě projevovaly ještě po květnu 1997“ (body 257 a 330 odůvodnění napadeného rozhodnutí), je nepřesné a není podloženo důkazy.

- 36 Žalovaná zpochybňuje relevanci argumentů, které žalobkyně k této otázce předložila. V podstatě uvádí, že dospěla k závěru, že se žalobkyně účastnila španělského podopatření do roku 1999 na základě souhrnu důkazů, a nikoliv pouze na základě prohlášení AKZO, přičemž mezi tyto důkazy patří zejména tabulka a rukou psaný zápis z jednání ze dne 6. listopadu 1997 poskytnutý AKZO. Tyto dokumenty prokazují, že konkurenti žalobkyně měli přístup k citlivým údajům týkajícím se žalobkyně do roku 1999 (body 215, 218 a 258 až 260 napadeného rozhodnutí), aniž žalobkyně byla schopna skutečně zpochybnit jejich správnost a věrohodnost. Mimoto přísluší žalobkyni, aby prokázala, že se po lednu 1997 od kartelové dohody veřejně distancovala, což neučinila, a že dbala na to, aby citlivé údaje o jejich zákaznících nebyly používány jinými stranami pro účely výpočtu kvót. Nakonec žalobkyně připustila, že neinformovala své mateřské společnosti, Foret a Degussa UK, o propuštění p. K. a o důvodech tohoto kroku.

K počátku běhu promlčecí lhůty

- 37 Žalobkyně uplatňuje, že Komise učinila první krok v rámci vyšetřování dne 31. ledna 2002, kdy zaslala žádost o informace společnosti Laporte a ostatním společnostem účastnícím se evropské kartelové dohody (bod 61 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Dále Komise dne 20. března 2002 zaslala žádost o informace AKZO a Atochem/Atofina, společnostem účastnícím se jak evropské kartelové dohody, tak španělského podopatření (bod 64 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Komise zaslala žádost o informace žalobkyni až dne 29. listopadu 2002 (bod 72 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 38 Podle žalobkyně je den 29. listopadu 2002 rozhodným datem pro posouzení přerušení běhu promlčecí lhůty, jelikož v tento den došlo k prvnímu kontaktu mezi Komisí a žalobkyní pro účely vyšetřování této věci. Žalobkyně z toho dovozuje, že

mezi 14. lednem 1997 a 29. listopadem 2002 uplynula doba delší než pět let, čímž došlo k promlčení. Tento závěr vyplývá z nezbytnosti restriktivního výkladu nařízení o promlčení v rámci řízení, v němž se používá sdělení o shovívavosti, jako je řízení v projednávaném případě, vzhledem k tomu, že uvedené nařízení vychází z konceptu tradičních šetření prováděných Komisí. V rámci takových šetření se získávání informací ukázalo obecně jako pomalejší, obtížnější a složitější než v řízení, v němž podnik žádá o výhodu podle sdělení o shovívavosti. V rámci tohoto řízení má totiž Komise již od počátku k dispozici úplné informace. Mimoto i za předpokladu, že by rozhodným dnem byl 20. březen 2002, kdy byla zaslána první žádost o informace účastníku španělského podopatření, by nicméně došlo k promlčení z důvodu uplynutí pěti let od 14. ledna 1997.

- 39 Žalobkyně připomíná, že Komise se nicméně domnívá, v bodě 262 odůvodnění napadeného rozhodnutí, že běh promlčecí lhůty byl přerušen jejími prvními žádostmi o informace ze dne 31. ledna 2002 z důvodu, zaprvé, že „podopatření bylo součástí hlavní dohody“, zadruhé, že žádost o informace se vztahovala rovněž na žalobkyni, jelikož byla zaslána společnosti Laporte s dotazem na její účast a účast jejích dceřiných společností na dohodě o organických peroxidech, a zatřetí, že i kdyby bylo třeba mít za to, že španělské podopatření bylo samostatnou dohodou, první žádost o informace zasláná také společnosti Laporte přerušila běh promlčecí lhůty. Nicméně podle žalobkyně se Komise nemůže opírat o zaslání první žádosti o informace, dne 31. ledna 2002, pouze účastníkům hlavní dohody, a nikoliv účastníkům španělského podopatření, za účelem tvrzení, že běh promlčecí lhůty byl přerušen na základě článku 2 nařízení o promlčení. Podle žalobkyně takový účinek předpokládá důkaz od Komise – který tato nepředložila – o tom, že obě protiprávní jednání, tedy protiprávní jednání evropského rozsahu a to, ke kterému došlo ve Španělsku, tvoří nedílný celek a že žalobkyně věděla o hlavní dohodě.

- 40 Žalobkyně se mimoto domnívá, že neexistence důkazů o její účasti na španělském podopatření po 14. lednu 1997 nemůže být nahrazena neurčitými tvrzeními zejména AKZO, která pouze uvedla, že ona sama ukončila svou účast v roce 1999, aniž by odkazovala na žalobkyni. To platí tím spíše, když AKZO a ostatní společnosti, které se údajně účastnily protiprávních jednání, aktivně spolupracovaly s Komisí během více než tří let šetření, aniž by toto šetření vedlo k jakémukoliv poznatku prokazujícímu účast žalobkyně na španělském podopatření po lednu 1997.
- 41 Jen pro úplnost žalobkyně uvádí, že pokud jde o posouzení promlčení, byla předmětem neodůvodněného rozdílného zacházení v porovnání s Pergan GmbH. Ve vztahu k poslední uvedené Komise dospěla v bodě 319 odůvodnění napadeného rozhodnutí k závěru, že neexistoval důkaz prokazující účast této společnosti po 31. lednu 1997. Kromě jejích vlastních prohlášení však neexistuje žádný důkaz, že Pergan informovala ostatní účastníky o svém odstoupení od kartelové dohody. Naopak podle bodu 172 odůvodnění napadeného rozhodnutí Peroxid Chemie poskytla dokument pocházející od Pergan s informacemi o cenách a objemech v období od roku 1997 do 30. září 1998. V tomto ohledu Peroxid Chemie nebyla schopna potvrdit nebo vyvrátit prohlášení Pergan, podle něhož byl tento dokument používán pouze v rámci provádění hloubkového prověření podniku (due diligence), ale měla o něm pochybnosti (body 173 a 175 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Nicméně v případě Pergan, na rozdíl od případu žalobkyně, Komise dospěla k závěru, že došlo k promlčení, přičemž Komise přijala prohlášení Pergan, které bylo podobné prohlášení žalobkyně, podle něhož Pergan ukončila svou účast v listopadu 1996, tedy sotva dva měsíce před 31. lednem 1997, který byl rozhodný pro účely promlčení účasti na hlavní dohodě.
- 42 Žalovaná v podstatě uvádí, že promlčení bylo přerušeno nejpozději dne 31. ledna 2002, kdy zaslala žádost o informace společnosti Laporte, která se účastnila španělského podopatření jednak prostřednictvím své 100 % vlastněné dceřiné společnosti Peroxid Chemie, a jednak prostřednictvím své 50 % účasti v kapitálu

žalobkyně (body 262 a 328 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Dále žalovaná zpochybňuje, že při použití pravidel promlčení zacházela s žalobkyní jinak, než se společností Pergan, jelikož na rozdíl od případu žalobkyně neexistoval žádný důkaz o účasti Pergan po 31. lednu 1997.

K návrhům na organizační procesní a důkazní opatření

- 43 Žalobkyně navrhuje vyslechnout ústní výpověď dvou úředníků Komise pověřených spisem, pokud jde o způsob, jakým byla tato věc vedena obecně, a konkrétně co se týče žalobkyně. Tento návrh vychází z žalobního důvodu směřujícího ke zrušení, který je žalobním důvodem založeným na skutkových okolnostech, a z rozporuplností napadeného rozhodnutí, přičemž tyto dva úředníci by mohli Soudu poskytnout vysvětlení, pokud jde o skutečný obsah tohoto rozhodnutí, a umožnit mu snadněji rozhodnout. Žalobkyně rovněž navrhuje Soudu nařídít předložení dokumentů, které drží Komise a které ještě nejsou přístupné, jež mohou mít pro žalobkyni význam. Tato opatření směřují rovněž k získání případných důkazů ve prospěch žalobkyně, včetně těch, které prokazují, že žalobkyně ukončila svou účast na španělském podopatření v lednu 1997.
- 44 Komise navrhuje Soudu, aby návrhy na organizační procesní a důkazní opatření předložené žalobkyní prohlásil za nepřipustné.

Závěry Soudu

Úvodní poznámky

- 45 Úvodem je třeba připomenout, že žalobní důvod žalobkyně vychází z tvrzení, že Komise použila nesprávně články 1 a 2 nařízení o promlčení.

- 46 Pokud jde o promlčení na základě čl. 1 odst. 1 písm. b) a odst. 2 nařízení o promlčení, Soud připomíná, že k tomu, aby byla v případě trvajících nebo pokračujících protiprávního jednání promlčena pravomoc Komise uložit pokuty, musí uběhnout pět let ode dne, kdy bylo ukončeno protiprávní jednání. Přitom na základě čl. 2 odst. 1 uvedeného nařízení promlčecí doba může být přerušena jakýmkoli aktem Komise směřujícím k vyšetřování protiprávního jednání, zejména písemnými žádostmi o informace, přičemž přerušování promlčecí doby nabývá účinnosti dnem, kdy je uvedená žádost oznámena osobě, které je určena, v důsledku čehož začíná od tohoto data běžet nová promlčecí doba podle čl. 2 odst. 3 uvedeného nařízení.
- 47 V tomto ohledu Soud poznamenává, že žalobkyně během jednání připustila, že zaslání žádosti o informace dne 20. března 2002 podnikům účastnícím se španělského podopatření mohlo přerušit promlčecí dobu v souladu s čl. 2 odst. 1 druhou větou nařízení o promlčení s tím, že se toto přerušování vztahovalo také na žalobkyni, jakožto účastnici téhož podopatření, na základě čl. 2 odst. 2 uvedeného nařízení.
- 48 V důsledku toho postačí v projednávaném případě ověřit, zda Komise právně dostačujícím způsobem prokázala, že účast žalobkyně na španělském podopatření trvala přinejmenším do 20. března 1997, aby Soud mohl rozhodnout, zda uplynula, nebo neuplynula pětiletá promlčecí lhůta. Z toho mimo jiné vyplývá, že není třeba, aby Soud v této souvislosti posuzoval argumenty žalobkyně, podle kterých jednak neexistovala souvislost mezi španělským podopatřením a hlavní dohodou, a jednak žalobkyně o této hlavní dohodě nevěděla.
- 49 Soud se tedy domnívá, že je vhodné nejprve ověřit datum ukončení účasti žalobkyně na španělském podopatření.

K datu ukončení účasti žalobkyně na španělském podopatření

— K rozložení důkazního břemene mezi žalobkyni a Komisi

- 50 Pokud jde o otázku, ke kterému datu žalobkyně ukončila svou účast na protiprávním jednání, je třeba úvodem připomenout ustálenou judikaturu, podle které jednak přísluší straně nebo orgánu, který tvrdí, že byla porušena pravidla hospodářské soutěže, aby předložil důkaz, který právně dostačujícím způsobem prokazuje skutečnosti zakládající protiprávní jednání, a jednak přísluší podniku, který uplatňuje důvod na obranu proti konstatování, že se dopustil protiprávního jednání, aby předložil důkaz, že podmínky použití tohoto důvodu na jeho obranu jsou splněny, takže uvedený orgán bude muset uplatnit jiný důkaz (viz v tomto smyslu rozsudky Soudního dvora ze dne 17. prosince 1998, *Baustahlgewebe v. Komise*, C-185/95 P, Recueil, s. I-8417, bod 58, a ze dne 7. ledna 2004, *Aalborg Portland a další v. Komise*, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P a C-219/00 P, Recueil, s. I-123, bod 78).
- 51 Krom toho doba trvání protiprávního jednání je prvkem naplňujícím pojem protiprávního jednání na základě čl. 81 odst. 1 ES, přičemž břemeno prokázání existence tohoto prvku nese nejprve Komise. V tomto ohledu judikatura vyžaduje, aby se Komise, pokud neexistují důkazy, které mohou přímo prokázat dobu trvání protiprávního jednání, opřela alespoň o důkazy vztahující se k časově dostatečně blízkým skutkovým okolnostem tak, aby bylo možné důvodně připustit, že toto protiprávní jednání trvalo nepřetržitě mezi dvěma konkrétními daty (rozsudek Soudu ze dne 7. července 1994, *Dunlop Slazenger v. Komise*, T-43/92, Recueil, s. II-441, bod 79).
- 52 V projednávaném případě obecná zásada, podle které Komise musí prokázat všechny prvky zakládající protiprávní jednání, včetně doby trvání tohoto jednání, které mohou mít dopad na její konečné závěry, pokud jde o závažnost uvedeného

protiprávního jednání, není zpochybněna skutečností, že žalobkyně uplatnila důvod na svou obranu vycházející z promlčení, jehož prokázání v zásadě přísluší žalobkyni. Kromě toho, že tento důvod na obranu se nevztahuje na konstatování, že došlo k protiprávnímu jednání, je totiž zjevné, že uplatnění takového důvodu nutně předpokládá, že doba trvání protiprávního jednání a den jeho ukončení jsou prokázány. Tyto okolnosti však v tomto ohledu samy o sobě nemohou odůvodnit přenesení důkazního břemene na žalobkyni. Jednak doba trvání protiprávního jednání, jejíž stanovení předpokládá, že je znám konečný den protiprávního jednání, je jedním ze základních prvků protiprávního jednání, jehož prokázání přísluší Komisi, bez ohledu na skutečnost, že zpochybnění těchto prvků je také součástí důvodu na obranu vycházejícího z promlčení (viz bod 21 výše). A jednak je tento závěr odůvodněný s ohledem na skutečnost, že nepromlčení stíhání Komisí na základě nařízení o promlčení je objektivním právním kritériem vyplývajícím ze zásady právní jistoty (viz v tomto smyslu rozsudek Sumitomo Chemical a Sumika Fine Chemicals v. Komise, bod 15 výše, body 80 až 82), potvrzeným druhým bodem odůvodnění uvedeného nařízení, a je tedy podmínkou platnosti jakéhokoli rozhodnutí o uložení sankce. Komise je totiž povinna toto kritérium dodržovat, i když podnik v této souvislosti neuplatnil důvod na svou obranu.

53 Je namístě upřesnit, že toto rozložení důkazního břemene se může měnit v rozsahu, v němž skutkové okolnosti, kterých se strana dovolává, mohou zavazovat druhou stranu k poskytnutí vysvětlení nebo odůvodnění, přičemž pokud tak neučiní, lze dospět k závěru, že důkazní břemeno bylo uneseno (viz v tomto smyslu rozsudek Aalborg Portland a další v. Komise, bod 50 výše, bod 79).

54 Právě s ohledem na tyto zásady je namístě ověřit, zda Komise náležitě prokázala skutkové okolnosti, na jejichž základě posoudila, že účast žalobkyně na španělském podopatření byl ukončena v roce 1999. Konkrétněji, jelikož promlčecí doba byla přerušena dne 20. března 2002, jak žalobkyně připouští, postačí ověřit, zda Komise právně dostačujícím způsobem prokázala, že tato účast trvala přinejmenším do 20. března 1997.

— K důkazní hodnotě skutečností, na jejichž základě Komise posoudila, že účast žalobkyně na španělském podopatření trvala přinejmenším do 20. března 1997

- 55 Úvodem je třeba připomenout základní skutkové okolnosti, na jejichž základě Komise v napadeném rozhodnutí posoudila, že účast žalobkyně na španělském podopatření trvala do roku 1999. V tomto ohledu se Komise zejména opřela o následující skutečnosti (body 215, 218, 250 až 267 a 320 až 330 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Zaprvé, napadené rozhodnutí odkazuje na tabulku předloženou AKZO týkající se španělského trhu, která uvádí podrobné údaje o prodeích a tržních podílech žalobkyně, AKZO a Atochem/Atofina až do třetího čtvrtletí roku 1999, jakož i „teoretické“ tržní podíly, tedy podíly dohodnuté v rámci kartelové dohody a „odchylky“, přinejmenším do posledního čtvrtletí roku 1998 (body 259 a 327 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Zadruhé, napadené rozhodnutí zmiňuje rukou psaný zápis z jednání, které se konalo 6. listopadu 1997, v němž údaje „1“, „2“ a „3“ představují kódy označující AKZO, žalobkyni a Atochem/Atofina (bod 218 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Zatřetí, Komise považovala za prokázaná tvrzení AKZO a Peroxid Chemie, podle kterých některé údaje, včetně údajů pocházejících od žalobkyně, byly vyměňovány prostřednictvím Peroxid Chemie a AC Treuhand do roku 1999 (body 215 a 237 odůvodnění napadeného rozhodnutí). V tomto ohledu je namístě upřesnit, že Komise připouští, že nemohla zcela prokázat, že tato výměna údajů byla uskutečňována přímo mezi žalobkyní a španělskými dceřinými společnostmi AKZO a Atochem/Atofina.

- 56 Pokud jde zaprvé o tabulku poskytnutou AKZO, Soud především konstatuje, že tato tabulka obsahuje údaje odpovídající jednotkám „MT“ (metrické tuny), vyjádřené procentuálně a připojené jednak horizontálně ke čtyřem položkám nazvaným „ACTUALS“, „THEORETICAL“, „DEVIATIONS“ a „CUMM. DEVIATIONS“, a jednak vertikálně k rokům 1988 až 1999 s rozdělením na čtvrtletí pro roky 1998 a 1999 až do třetího čtvrtletí roku 1999. Mimoto pod každou uvedenou položkou byla uvedena čísla „2“, „1“ a „3“, která podle vysvětlení společnosti AKZO založených do správního spisu (s. 10214 spisu Komise) označují žalobkyni, AKZO a Atochem/Atofina, jakožto účastnice španělského trhu. AKZO následně vysvětluje, že položka

„ACTUALS“ vyjadřuje skutečný objem prodejů těchto účastnic, jakož i tržní podíl každé z nich. Položka „THEORETICAL“ označuje zamýšlený objem prodejů každé účastnice, zatímco položka „DEVIATIONS“ uvádí rozdíl mezi skutečným a zamýšleným objemem prodejů. Položka „CUMM. DEVIATIONS“ označuje rozdíly kumulované v průběhu předchozích let. Co se konkrétněji týče roků 1998 a 1999, AKZO ve svých vysvětleních upřesňuje, že položka „THEORETICAL“ obsahuje rozdělení tržních podílů dohodnuté mezi účastníky pro španělský trh, tedy 32,2 % pro AKZO, 53,9 % pro žalobkyni a 13,9 % pro Atochem/Atofina.

57 Je třeba konstatovat, že pokud jde o dotčenou tabulku, žalobkyně podrobně nezpochybňuje tvrzení AKZO v tomto ohledu ani konstatování uvedené na konci bodu 259 odůvodnění napadeného rozhodnutí, že AKZO věděla zejména o cenách zamýšlených žalobkyní pro roky 1997 až 1999. Mimoto ani během správního řízení, ani během řízení před soudem žalobkyně podrobně nezpochybnila údaje poskytnuté AKZO, které se týkají žalobkyně (bod 260 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Žalobkyně pouze uplatnila, že nemohla ověřit věrohodnost a správnost těchto údajů, aniž by tím popřela jejich relevanci jako celku (bod 4.12 připomínek žalobkyně k oznámení námitek, viz bod 8 výše).

58 Pokud jde, zadržím, o rukou psaný zápis z jednání, které se konalo dne 6. listopadu 1997, Soud konstatuje, že potvrzuje a podepírá vysvětlení poskytnutá AKZO, pokud jde o uvedenou tabulku, v rozsahu, v němž jsou tatáž skrytá označení použita pro identifikaci účastníků španělského podopatření. Žalobkyně přitom nezpochybňuje ani obsah nebo výklad tohoto zápisu učiněný Komisí, ani skutečnost, že údaj „2“ má označovat žalobkyni.

- 59 Zatřetí, pokud jde o tvrzení AKZO a Peroxid Chemie týkající se výměny údajů žalobkyně prostřednictvím Peroxid Chemie a AC Treuhand do roku 1999, žalobkyně připustila jednak relevanci zjištění uvedených v bodě 237 odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle kterých poskytla obchodní údaje Peroxid Chemie, která je obratem předala AC Treuhand, aby poté obdržela od posledně uvedené tyto údaje zpět ve formě tabulky týkající se španělského trhu a zaslala je nakonec žalobkyni, a jednak že tato výměna informací mohla trvat přinejmenším do poloviny roku 1997 (protokol z jednání, s. 3).
- 60 Soud z toho činí závěr, že žalobkyně pokračovala ve své, byť pouze nepřímé, účasti na centralizovaném systému výměny citlivých informací prostřednictvím AC Treuhand po 20. březnu 1997.
- 61 Nakonec, pokud jde konkrétněji o výměny údajů s Peroxid Chemie, dceřinou společností Laporte, její 50 % mateřskou společností, žalobkyně je nezpochybňuje, ale pouze tvrdí, že tyto výměny byly legitimní a byly provedeny, aniž by věděla, že dotčené údaje jsou používány k protisoutěžním účelům (bod 246 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 62 Soud se domnívá, že tyto skutečnosti mohou podložit posouzení Komise, pokud jde o pokračující účast žalobkyně na španělském podopatření po 20. březnu 1997, aniž by bylo zapotřebí v této souvislosti ověřit, na základě dostupných důkazů, zda tato účast skutečně trvala do 31. prosince 1999, jak uvádí napadené rozhodnutí.
- 63 S ohledem na tyto nepřímé důkazy je třeba dále přezkoumat, zda žalobkyně vznesla argumenty a uplatnila skutkové okolnosti, které mohou vyvrátit tyto důkazy nebo snížit jejich důkazní hodnotu.

— K argumentům žalobkyně, pokud jde o neexistenci důkazu o její účasti na protiprávním jednání přinejmenším do 20. března 1997

64 Soud se zaprvé domnívá, že na rozdíl od tvrzení žalobkyně Komise správně konstatovala, že účast žalobkyně na protiprávním jednání neskončila přesným datem posledního setkání, na kterém byl přítomen jeden z jejích zástupců, p. K., tedy dnem 14. ledna 1997. Zaprvé, výměny informací mezi účastníky prostřednictvím AC Treuhand, byť žalobkyně s posledně uvedenou neudržovala přímý kontakt, ale byla s ní v kontaktu pouze prostřednictvím Peroxid Chemie, se totiž uskutečňovaly i po tomto datu. Zadruhé, propuštění p. K., ke kterému došlo dne 14. února 1997, samo o sobě též nemůže naznačovat ukončení účasti žalobkyně před 20. březnem 1997. V tomto ohledu žalobkyně připustila během jednání, že jednak dále zaměstnávala p. V., jednoho ze svých dalších zástupců, který doprovázel p. K. na některých protisoutěžních setkáních, a jednak že propuštění p. K. nebylo oznámeno dokonce ani jejím mateřským společností, a tím méně pak ostatním účastníkům španělského podopatření (bod 242 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Přitom Laporte, jako akcionář žalobkyně, a Peroxid Chemie, další dceřiná společnost Laporte, které se obě účastnily evropské kartelové dohody, měly veškerý zájem na obdržení informace v tomto ohledu, a to tím spíše, že p. K. byl hlavní kontaktní osobou žalobkyně pro účely španělského podopatření. Z toho rovněž vyplývá, že vysvětlení předložené žalobkyní, že propuštění p. K. bylo důvodem neoznámení jejího odstoupení od protiprávního jednání ostatním účastníkům a že jeho odchod jako obchodního ředitele měl být v každém případě zaznamenán ostatními účastníky, nemůže obstát. Toto vysvětlení spíše naopak potvrzuje, že žalobkyně se otevřeně nedistancovala od protiprávního jednání, v souladu s požadavky judikatury (viz bod 68 níže).

65 Zadruhé, Soud má za to, že v rozporu s názorem žalobkyně neexistence prohlášení ostatních účastníků protiprávního jednání, že účast žalobkyně neskončila na začátku roku 1997, ale později, nemůže vyvrátit nepřímé důkazy předložené Komisí. V tomto ohledu je namístě nejprve poznamenat, že v projednávaném případě rovněž

neexistují informace pocházející od třetích stran, podle kterých žalobkyně skutečně ukončila nebo alespoň prohlásila, že ukončuje svou aktivní účast na protiprávním jednání ve dnech, které sama uvádí. Soud se dále domnívá, že chování ostatních účastníků španělského podopatření, tedy AKZO a Atochem/Atofina, v průběhu let 1997 až 1999 naopak naznačuje, že žalobkyně pokračovala ve své účasti po datech, které uplatňuje. Jednak žalobkyně neuplatnila, že v době svého údajného odstoupení od protiprávního jednání oznámila ostatním účastníkům svůj úmysl ukončit svou účast na španělském podopatření, které trvalo do roku 1999 (bod 258 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Na jednání žalobkyně dále připustila, že v této souvislosti neexistuje oficiální prohlášení, například ve formě dopisu zaslaného ostatním účastníkům protiprávního jednání. A jednak žalobkyně také neuplatnila, že informovala své mateřské společnosti o této otázce, ani že je informovala o propuštění p. K. a o důvodech tohoto kroku. Prohlášení žalobkyně, že toto propuštění bylo uskutečněno z důvodů týkajících se její vůle distancovat se od protiprávního jednání (bod 261 odůvodnění napadeného rozhodnutí), je tedy pouhým tvrzením.

66 V této souvislosti tvrzení, podle kterého AKZO a Atochem/Atofina pokračovaly v protiprávním jednání bez účasti žalobkyně přesto, že její odstoupení od protiprávního jednání nebylo oznámeno a že byla největším subjektem na španělském trhu, totiž není opodstatněné, jak správně konstatuje Komise v bodě 258 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Naopak, tento předpoklad, jakož i argument žalobkyně, založený pouze na dohadech, podle kterého její odstoupení od španělského podopatření mohlo učinit diskuze mezi AKZO a Atochem/Atofina o španělském trhu jen více soudržnými, jsou neslučitelné se zásadami upravujícími oligopolní kartel, jehož fungování závisí zvláště na účasti nejsilnějšího subjektu na relevantním trhu. To platí tím spíše, když podle tabulky zmíněné v bodech 56 a 57 výše, která v této souvislosti nebyla zpochybněna žalobkyní, měla žalobkyně ve

Španělsku více než 50 % tržní podíl. Jak žalovaná správně uplatnila během jednání, zdá se být přitom nelogické, že by AKZO a Atochem/Atofina při výpočtu a rozdělení příslušných kvót skutečně respektovaly tržní podíl svého největšího konkurenta na španělském trhu, jestliže připustily neúčast žalobkyně na španělském podopatření.

- 67 Stejně tak nemůže být přijat argument žalobkyně, podle kterého výpočet tržních podílů a ostatních údajů vztahujících se k její obchodní činnosti, jako jsou údaje obsažené mimo jiné v tabulkách týkajících se let 1998 a 1999 poskytnutých AKZO, vyplýval z informací poskytnutých třetími podniky, a nikoliv, byť nepřímo, samotnou žalobkyní. To platí tím spíše, že žalobkyně jednak nebyla s to přijmout jasné stanovisko, pokud jde o věrohodnost a správnost těchto údajů a předložit přesvědčivé vysvětlení své neschopnosti potvrdit tyto údaje nebo prokázat jejich případnou nesprávnost s ohledem na údaje pocházející ze své hospodářské sféry (bod 260 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Dále pak žalobkyně připustila, že pokračovala v přinejmenším nepřímé účasti na centralizovaném mechanismu výměny informací prostřednictvím Peroxid Chemie a AC Treuhand (viz bod 59 výše). Nakonec s ohledem na výše uvedené shodující se nepřímé důkazy nemůže obstát vysvětlení žalobkyně, podle kterého tyto údaje mohly být dovozeny prostřednictvím jednoduchého výpočtu na základě údajů od ostatních účastníků na španělském podopatření, tedy AKZO a Atochem/Atofina (bod 4.13 připomínek žalobkyně k oznámení námitek).

- 68 V tomto ohledu žalovaná správně odkazuje na judikaturu, podle které skutečnost, že se dotčený podnik veřejně nedistancoval od protiprávního jednání, kterého se účastnil, nebo že toto protiprávní jednání neoznámil správním orgánům, má za následek podporování pokračování protiprávního jednání a ztěžování jeho odhalení, takže toto mlčky učiněné schválení může být kvalifikováno jako spoluúčast nebo pasivní forma účasti na protiprávním jednání (viz rozsudek Aalborg Portland a další v. Komise, bod 50 výše, bod 84). Přitom je třeba připomenout, že žalobkyně neprokázala své případné veřejné distancování se od protiprávního jednání po svém údajném odstoupení od španělského podopatření, ba ani netvrdila, že v tomto

ohledu informovala ostatní účastníky, a ani nepředložila přesvědčivé vysvětlení důvodů pro výměnu citlivých údajů prostřednictvím Peroxid Chemie a AC Treuhand.

69 Zatřetí, skutečnost, že AKZO případně neinformovala žalobkyni o svém úmyslu ukončit svou účast na kartelové dohodě v roce 1999, zatímco o něm informovala ostatní účastníky (bod 187 odůvodnění napadeného rozhodnutí), v rozporu s tvrzeními žalobkyně nemůže ukazovat, že žalobkyně se již k tomuto datu, a tím spíše pak během let předcházejících tomuto oznámení, tedy během let 1997 a 1998, neúčastnila španělského podopatření.

70 Nakonec žalobkyně několikrát v podstatě uplatňuje, že informace a vysvětlení poskytnutá zejména AKZO a Atochem/Atofina nejsou spolehlivá, jelikož tyto strany požádaly o výhodu na základě sdělení o shovívavosti a v tomto ohledu měly konkrétní zájem na vypovídání v neprospěch žalobkyně. Přestože však s ohledem na možnost, že hlavní účastníci protiprávní kartelové dohody budou mít tendenci zmenšovat význam svého příspěví k protiprávnímu jednání a zvyšovat význam takového příspěví ostatních účastníků, je obecně namístě určitá nedůvěra k dobrovolným výpovědím těchto účastníků (viz bod 278 odůvodnění napadeného rozhodnutí), nic to nemění na skutečnosti, že argument žalobkyně neodpovídá logice, která je vlastní postupu podle sdělení o shovívavosti. Požadování výhody na základě tohoto sdělení za účelem získání snížení pokuty totiž nutně nevede k podnětu předložit zkrácené důkazy, pokud jde o ostatní účastníky dané kartelové dohody. Jakákoliv snaha uvést Komisi v omyl by totiž mohla zpochybnit upřímnost a úplnost spolupráce žadatele, a ohrozit tak možnost, aby tato osoba získala úplnou výhodu na základě sdělení o shovívavosti. S ohledem na význam a množství shodujících se nepřímých důkazů podporujících relevanci prohlášení AKZO a Atochem/Atofina tento argument žalobkyně tedy nemůže být přijat.

- 71 S ohledem na vše předcházející má Soud za to, že Komise disponovala dostatečnými nepřímými důkazy odůvodňujícími posouzení uvedené v napadeném rozhodnutí, podle kterého španělské podopatření bylo funkční v každém případě do konce března 1997, a to s účastí žalobkyně, která byla přinejmenším nepřímá. Mimoto žalobkyně nebyla schopna konkrétně zpochybnit tyto nepřímé důkazy, s uvedením podporujících skutkových okolností, s cílem zpochybnit jejich důkazní hodnotu, ani nebyla schopna poskytnout alternativní přesvědčující vysvětlení jejich existence, v souladu s požadavky judikatury. Avšak s ohledem na prokázání výše uvedených skutkových okolností Komisí, které svědčí o pokračující účasti žalobkyně na španělském podopatření po 20. březnu 1997, příslušelo žalobkyni, aby poskytla alternativní vysvětlení nebo odůvodnění, které může vyvrátit výklad těchto nepřímých důkazů, a pokud tak neučinila, lze dospět k závěru, že Komise unesla své důkazní břemeno (viz v tomto smyslu rozsudek Aalborg Portland a další v. Komise, bod 50 výše, bod 79).
- 72 Soud tedy dospívá k závěru, že zjištění Komise uvedená zejména v bodech 257 až 261 odůvodnění napadeného rozhodnutí v rozsahu, v němž se týkají účasti žalobkyně na španělském podopatření, přinejmenším do konce března 1997, nejsou zjevně nesprávná nebo protiprávní. S ohledem na zjištěnou pokračující účast žalobkyně na španělském podopatření, přinejmenším do 20. března 1997, a přerušení běhu promlčecí lhůty nejpozději 20. března 2002, nebylo stíhání Komise vedené vůči žalobkyni za účelem uložení pokuty na základě článku 81 ES promlčeno.
- 73 Z toho v projednávaném případě vyplývá, že Komise neporušila kritéria promlčení stanovená v člancích 1 a 2 nařízení o promlčení.
- 74 Dále z toho vyplývá, že není třeba posoudit opodstatněnost ostatních výtek žalobkyně podporujících její žalobní důvod, tedy výtek týkajících se nevědomosti

žalobkyně o hlavní dohodě a souvislosti mezi touto dohodou a španělským podopatřením a výtky týkající se přesného data přerušení běhu promlčecí lhůty.

75 V důsledku toho musí být žalobní důvod žalobkyně zamítnut jako neopodstatněný.

K údajné diskriminaci žalobkyně ve vztahu k Pergan

76 Pokud jde o podpůrný argument žalobkyně, podle kterého byla předmětem diskriminačního zacházení ve vztahu ke společnosti Pergan, v jejímž případě Komise uznala uplynutí promlčecí lhůty navzdory skutečnosti, že tato společnost se nacházela v situaci srovnatelné se situací žalobkyně, je namístě rozlišit mezi dvěma hypotetickými situacemi, tedy zaprvé případnou protiprávností a zadruhé případnou legalitou postupu Komise vůči Pergan.

77 Pokud jde o první situaci, která předpokládá, že Komise nesprávně použila kritéria promlčení vůči Pergan, má Soud za to, že taková protiprávnost, o které Soud nebyl v rámci projednávané žaloby požádán rozhodnout, nemůže v žádném případě způsobit opodstatněnost žaloby žalobkyně na neplatnost. V tomto ohledu je namístě připomenout, že dodržování zásady rovného zacházení musí být v souladu s dodržováním zásady legality, což znamená, že nikdo nemůže ve svůj prospěch uplatňovat protiprávnost, k níž došlo ve prospěch jiné osoby (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 4. července 1985, *Williams v. Účetní dvůr*, 134/84, Recueil, s. 2225, bod 14; rozsudky Soudu ze dne 14. května 1998, *SCA Holding v. Komise*, T-327/94, Recueil, s. II-1373, bod 160, a ze dne 20. března 2002, *LR AF 1998 v. Komise*, T-23/99, Recueil, s. II-1705, bod 367). Případná protiprávnost, ke které došlo ve vztahu k jinému podniku, který není účastníkem tohoto řízení, totiž

nemůže vést Soud ke konstatování diskriminace, a tedy protiprávnosti ve vztahu k žalobkyni. Takový postup by vedl k zakotvení zásady „rovného zacházení v rámci protiprávnosti“ a v projednávaném případě k uložení Komisi povinnosti nepřihlížet k důkazům, kterými disponuje pro účely uložení sankce podniku, který se dopustil trestného protiprávního jednání, pouze z toho důvodu, že jiný podnik, který se případně nachází ve srovnatelné situaci, se takové sankci protiprávně vyhnul. Mimoto, jak ostatně jasně vyplývá z judikatury týkající se zásady rovného zacházení, jestliže podnik svým chováním porušil čl. 81 odst. 1 ES, nemůže se vyhnout jakékoliv sankci z důvodu, že ostatním hospodářským subjektům nebyla uložena pokuta, pokud, jak je tomu v projednávaném případě, situace těchto posledně uvedených nebyla předložena soudu Společenství k rozhodnutí (rozsudek Soudního dvora ze dne 31. března 1993, Ahlström Osakeyhtiö a další v. Komise, 89/85, 104/85, 114/85, 116/85, 117/85 a 125/85 až 129/85, Recueil, s. I-1307, bod 197, a rozsudek Soudu ze dne 16. prosince 2003, Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied a Technische Unie v. Komise, T-5/00 a T-6/00, Recueil, s. II-5761, bod 430).

- 78 Pokud jde o druhou hypotetickou situaci, podle které nejsou závěry Komise týkající se Pergan protiprávní, zejména díky promlčení z důvodu neexistence dostatečných důkazů o pokračující účasti tohoto podniku na protiprávním jednání, má Soud za to, že otázka případné diskriminace zde rovněž nevyvstává. V tomto ohledu je třeba připomenout, že zásada rovného zacházení je porušena pouze tehdy, pokud je se srovnatelnými situacemi zacházeno odlišně nebo s odlišnými situacemi stejně, není-li takové zacházení objektivně odůvodněné (viz rozsudek Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied a Technische Unie v. Komise, bod 77 výše, bod 428, a judikaturu tam uvedenou). Soud přitom připomíná, že na rozdíl od situace Pergan v druhé hypotetické situaci má Komise k dispozici dostatečné důkazy, aby učinila závěr o pokračující účasti žalobkyně na protiprávním jednání a aby žalobkyni uložila sankci podle článku 81 ES (viz body 50 až 72 výše). Soud se tedy domnívá, že Komise mohla mít legitimně za to, že situace žalobkyně a situace Pergan nebyly srovnatelné z důvodu existence nebo neexistence důkazů o délce trvání účasti každého z těchto podniků na protiprávním jednání.

- 79 V důsledku toho argument vycházející z diskriminace žalobkyně nemůže být přijat v žádné z výše uvedených hypotetických situací.

K návrhům na organizační procesní a důkazní opatření

- 80 Soud má za to, že návrh žalobkyně na výslech svědků a návrh na příkaz Komisi předložit určité důvěrné dokumenty z vyšetřovacího spisu jsou zjevně nepřipustné a neopodstatněné. Jednak uvedené návrhy postrádají přesnost požadovanou k tomu, aby byly přípustné, pokud jde o skutkové okolnosti a relevantní dokumenty, které mohou být předmětem takových opatření na základě čl. 64 odst. 3 písm. d) a čl. 65 písm. b) a c) ve spojení s čl. 68 odst. 1 jednacího řádu Soudu. Žalobkyně mimoto nepředložila žádný přesný a relevantní nepřímý důkaz, který by mohl vysvětlit jaký význam mohou mít navrhovaná svědectví a předmětné dokumenty pro vyřešení projednávaného sporu. A dále Soud s ohledem na písemnosti účastnic řízení, dokumenty založené do spisu a výsledky jednání pokládá tuto věc za dostatečně objasněnou k tomu, aby rozhodl o projednávaném sporu.

- 81 Návrhy na organizační procesní a důkazní opatření předložené žalobkyní tedy musí být zamítnuty.

- 82 Ze všeho výše uvedeného vyplývá, že žaloba žalobkyně musí být zamítnuta jako neopodstatněná v plném rozsahu.

K nákladům řízení

- 83 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že žalovaná požadovala náhradu nákladů řízení a žalobkyně neměla ve věci úspěch, je namístě posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů

Soud (třetí senát)

rozhodl takto:

- 1) **Žaloba se zamítá.**

- 2) **Žalobkyni se ukládá náhrada nákladů řízení.**

Jaeger

Azizi

Cremona

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 16. listopadu 2006.

Vedoucí soudní kanceláře

Předseda

E. Coulon

M. Jaeger

Obsah

Právní rámec	II - 4447
Skutečnosti předcházející sporu	II - 4449
Řízení a návrhová žádání účastnic řízení	II - 4451
Právní otázky	II - 4453
1. K přípustnosti návrhů na zrušení článků 1 a 4 napadeného rozhodnutí	II - 4453
Argumenty účastnic řízení	II - 4453
Závěry Soudu	II - 4454
2. K žalobnímu důvodu vycházejícímu z nesprávného použití pravidel promlčení Komisí	II - 4456
Argumenty účastnic řízení	II - 4456
Úvodní poznámky	II - 4456
K tvrzení, že žalobkyně věděla o hlavní dohodě	II - 4456
K ukončení účasti žalobkyně na španělském podopatření	II - 4458
K počátku běhu promlčecí lhůty	II - 4461
K návrhům na organizační procesní a důkazní opatření	II - 4464
Závěry Soudu	II - 4464
Úvodní poznámky	II - 4464
K datu ukončení účasti žalobkyně na španělském podopatření	II - 4466
— K rozložení důkazního břemene mezi žalobkyni a Komisi	II - 4466

PERÓXIDOS ORGÁNICOS v. KOMISE

— K důkazní hodnotě skutečností, na jejichž základě Komise posoudila, že účast žalobkyně na španělském podopatření trvala přinejmenším do 20. března 1997	II - 4468
— K argumentům žalobkyně, pokud jde o neexistenci důkazu o její účasti na protiprávním jednání přinejmenším do 20. března 1997	II - 4471
K údajné diskriminaci žalobkyně ve vztahu k Pergan	II - 4476
K návrhům na organizační procesní a důkazní opatření	II - 4478
K nákladům řízení	II - 4479